

výživného (srov. rozh. čís. 9661, 9712, 10036 sb. n. s.). Nelze proto v tom, že žalovaná nevyhověla soudní výzvě, aby se navrátila do společné domácnosti k žalobci, spatřovati skutečnost, zrušující (§ 35 ex. ř.) nárok manželčin na placení výživného.

Čís. 14228.

Dá-li vlastník obchodu do zástavy prodavače ve svém obchodě zařízení tohoto se slovy: »Máte celý obchod v zástavě, jak to stojí a leží,« odevzdav jí klíče, nevyhovuje to předpisu § 452 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. března 1935, Rv II 344/33.)

Zaměstnavatel žalované Jindřich H. odevzdal této k zajištění kauce, složené pro dobu trvání služebního poměru, mimo směnku též zařízení krámu s klíči a se slovy: »Máte celý obchod v zástavě, jak to stojí a leží.« Vlastnické žalobě na vydání krámské váhy brání se žalovaná námitkou, že nevěděla, že váha není vlastnictvím jejího zaměstnavatele, že nabyta tudíž k ní podle čl. 306 obch. zák. zástavního práva spolu s celým krámským zařízením a že jí není povinna nikomu vydati, dokud jí nebude kauce vrácena, již dosud na svém, nyní již bývalém zaměstnavateli marně exekučně vymáhá. Žalobě bylo vyhověno soudy v s e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Šlo o zařízení maličkého cukrářského obchůdku v jediné malé místnosti, nebylo tu ani fysické nemožnosti hmotného odevzdání věci, ani nemožnosti dle názoru obchodu pro obtížnost případu, takže pro zastavení znamením ve smyslu § 452 obč. zák. tu nebylo vůbec zákonného předpokladu, a proto by k platnému nabytí zástavního práva musila věc býti vzata v úschovu hmotným odevzdáním ve smyslu §§ 451, 426 obč. zák. Že by v souzeném případě sporná váha byla žalované hmotně odevzdána H., nebylo prokázáno. Než vychází-li se ze zjištění odvolacího soudu, že H. předav klíče žalované, jež zůstala v jeho obchodě prodavačkou, se slovy, že má celý obchod v zástavě, jak to stojí a leží, čili, že jí dal obchod hromadně do zástavy, je přisvědčiti názoru, že tento způsob zřízení práva zástavního nevyhovoval předpisům § 452 cit. z.

Čís. 14229.

Vedl-li v době zabavení své pohledávky dlužník exekuci na základě exekučního titulu pro tuto pohledávku, lze vykonati práva dlužníkovi z toho zabavení vzešlá jen vstupem do exekuce na místo původního vymáhajícího věřitele či pokračováním v ní.

(Rozh. ze dne 8. března 1935, R I 1521/34.)

Vymáhající věřitel Eduard H. navrhl, by mu byla povolena exekuce zabavením a přikázáním pohledávky povinné Antonie K-ové, již tato měla proti Jindřichu K-ovi a k jejímuž vydobytí byla povinné povolena již pravoplatně exekuce zabavením a přikázáním polovice pensijních a invalidních požitků příslušejících Jindřichu K-ovi proti Úřadovně B všeobecného pensijního ústavu v P., dále navrhl, by mu bylo povoleno ve vlastním jméně a na účet povinné Antonie K-ové v této exekuci pokračovati. P r v ý s o u d povolil exekuci podle návrhu. K rekursu zmíněné úřadovny B. r e k u r s n í s o u d změnil usnesení prvního soudu a exekuční návrh vymáhajícího věřitele zamítl. D ů v o d y: Jak z exekučního návrhu vyplývá, navrhuje vymáhající věřitel pokračování v exekuci pod E 3776/33, již vede povinná Antonie K-ová jako vymáhající věřitelka proti svému manželovi Jindřichu K-ovi k vydobytí nedoplačených alimentů, a to vlastním jménem vymáhající strany a na účet povinné strany. Tento návrh jest nezákonný, poněvadž pokračování v exekuci jinou osobou než vymáhající stranou jest vázáno na předpoklady § 7 ex. ř. a pokračování v exekuci jinou osobou než vymáhající stranou exekuční řád nezná. První soud proto pochybil, když tomuto exekučnímu návrhu vyhověl. Chtěl-li vymáhající věřitel učiniti exekuční návrh proti povinné straně k vydobytí její pohledávky, měl nárok povinné strany zabaviti, pokud to arciť podle zákonných předpisů bylo přípustno.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele, usnesení rekursního soudu změnil a obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Pravoplatným usnesením okresního soudu v B. ze dne 12. května 1934, č. j. E 1239/34-1 byla dovolacímu rekurentovi proti A. K. povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky povinné proti J. K. na základě soudního smíru ze dne 3. srpna 1933 č. j. Nc II 109/33-1 příslušející na placení měsíčních alimentů 250 Kč s o b m e z e n í m, že povinné z této pohledávky musí zůstatí volnou částka 1.800 Kč ročně. Již dříve, totiž usnesením okresního soudu v B. ze dne 9. prosince 1933, č. j. E 3776/33-1 byla A. K. na základě shora uvedeného soudního smíru povolena exekuce zabavením polovice J. K. příslušejících pensijních a invalidních požitků proti úřadovně B) a zároveň bylo jí povoleno též přikázání zabavených požitků k vybrání. Také toto usnesení vešlo v moc práva. Tím, že dovolacímu rekurentovi byla pohledávka A. K. proti J. K-ovi přikázána k vybrání, přešlo právo vymáhati tuto pohledávku s dlužníka na rekurenta. Tento musí pohledávku dlužníkovu převzítí ve stavu, v jakém byla v čas zabavení (rozh. č. 2174 sb. n. s.). V této době byla již k návrhu Antonie K-ové zavedena exekuce proti J. K. Dovolací rekurent mohl tedy dle § 308 ex. ř. jen vstoupiti do exekuce již vedené A. K-ovou a pokračovati v ní v jejím zastoupení. Exekuční řád sice nemluví výslovně o pokračování v exekuci, ale předpisuje, že vymáhající věřitel, jemuž zabavená pohledávka byla přiká-

zána k vybrání, je zmocněn, aby v zastoupení dlužníkově vše podnikl, čeho je třeba k realizaci zabavené pohledávky (§ 308 ex. ř.). Měl-li tedy v době zabavení pohledávky dlužník již exekuční titul na tuto pohledávku a na jeho základě již vedl exekuci, nelze vykonati práva dlužníkovi z toho vzešlá jinak než vstoupením do exekuce na místo původního vymáhajícího věřitele čili pokračováním v ní.

Čís. 14230.

Zmocnění ke sporu, udělené jednatelem bez příkazu za stranu, jest vůbec nepřipustné.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž byly uloženy útraty podle § 38 druhý odstavec c. ř. s., jest přípustný rekurs.

(Rozh. ze dne 8. března 1935, R I 132/35.)

R. T. byl autem, jež řídil žalovaný, poraněn a zemřel druhý den po úraze. Advokát Dr. H. domáhá se jako zástupce R. T. na žalovaném zaplacení 5000 Kč jako bolestného. **P r v ý s o u d** k návrhu žalovaného vynesl rozsudek pro zmeškání, jímž žalobu zamítl, a to proto, že Dr. H. nepředložil ani po uplynutí lhůty k tomu účelu mu dané plnou moc žalobcovu ani plnou moc otce žalobcova, ač tvrdil, že otec žalobcův jako jednatel bez příkazu mu udělil plnou moc k podání předmětné žaloby. **O d v o l a c í s o u d** k odvolání Dra H. zrušil rozsudek prvního soudu i s řízením mu předcházejícím pro zmatečnost, žalobu odmítl a uložil Dru H-ovi, který jménem R. T. žalobu podal, náhradu nákladů zmatečného řízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu žalobcovu.

D ů v o d y:

Jednatelství bez příkazu jest jednáním bezprávným a proto již podle hmotného práva jest užití zásad § 1016 obč. zák. i při jednatelství bez příkazu podle §§ 1035 a násl. obč. zák. (srovnej rozhodnutí č. 12779 sb. n. s.). To značí, že jednání jednatele bez příkazu jest pro osobu, za níž bylo jednáno, jen tehdy závazným, schválila-li jednání nebo si přisvojila výhodu z něho plynoucí. To se však nestalo, an R. T., za něhož prý otec dal příkaz k žalobě, po podání žaloby zemřel, a jsou proto předpoklady § 1016 obč. zák. v souzeném případě vyloučeny. Podle procesního práva jest zmocnění ke sporu udělené jednatelem bez příkazu za stranu vůbec nepřipustné, an § 30 c. ř. s. ukládá advokátu, by předložil písemnou plnou moc od strany, kterou zastupuje, a výjimečně připouští jednatelství bez příkazu jen potud, že připouští osobu, jež chce za stranu provést procesní úkon bez průkazu zmocnění za předpokladů a následků § 38 c. ř. s. O takový případ sice šlo, avšak zakročující